

Георги Б. Геров

И Г Р А
Б Е З
Ф И Н А Л

ДУХОВЕ

Старицата стоеше до прозореца и се взираше навън. Отдавна не гледаше нищо и никого, по-скоро очите ѝ пасивно отразяваха случващото се отсреща, но без да го осмисля, съобразява, преценява. Безучастно, механично взиране, за да е зает погледът ѝ с нещо извън нея и да не се налага да се взира в себе си.

Като млада беше пребродила пътеките на ума си, открянала всички възможни врати и надникнала във всички стаи, които бе намерила вътре, но с годините сякаш все по-често се губеше в коридорите на собствената си душа, неочаквано изскачаха непознати чупки и неосветени ъгли, колебаеше се накъде да тръгне, дали няма да се изгуби и да не открие повече пътя назад. Вероятно това е старческата лудост, мислеше си тя – неусетно някой неврон отказваше да разпознае и да се срещне с неврона отсреща и човек оставаше в нищото някъде между двата, изгубен в лабиринта на собствената си душа.

Докато беше жив съпругът ѝ, сядаха на два стола един до друг до прозореца и гледаха навън. Отдавна нямаше какво да си кажат, но усещането, че обичан

човек стои до теб, че те познава, беше успокояващо – докато представата за теб я носи още някой, няма опасност да изчезнеш внезапно.

Понякога, макар и рядко, си говореха. Особено за след смъртта. Срещу прозореца на кооперацията, в която живееха, имаше голяма черна котка, която мързеливо се протягаше на отсрещното дърво. Гледаха я с часове, котката също се взираше в тях, рядко слизаше от дървото, колкото да се нахрани, да пие вода и малко да се пораздвижи, след което отново се качваше на дървото и ги наблюдаваше. Мижеше мързеливо с очи, от време на време ги отваряше, колкото да види дали я наблюдават, и отново ги затваряше, дремейки. Често махаше с опашка като махало на стенен часовник – наляво, надясно, наляво, надясно.

– Виж я, все едно ни поздравява – каза веднъж старицата. Беше преди около три години, малко преди мъжът ѝ да почине.

– Не е ли възможно – обади се и той, докато се взираше в котката – душите на мъртъвците да посещават животните понякога, да влизат в тях и да направляват действията им?

– Еее, глупости сега – сгълчала го беше тя.

– Виж тази котка – не се отказваше съпругът ѝ, – виж я как ни гледа. Ами ако е някой починал предишен собственик на апартамент във входа ни? Ами ако иска да ни каже нещо?

– Ако в нея има душа на човек, така ли щеше да стои?

– А какво да направи?

– Знам ли, все щеше да измисли нещо, та да разберем, че не е обикновена котка – не се отказваше и жената.

– Така ли, ти какво щеше да направиш?

– Е какво, все щях да измисля нещо.

– Ами хайде де, измисли да те видим.

Какво наистина можеше да направи една котка? Да прави странни движения – най-много да я помислят за побесняла и да я убият с камъни. Да се умилква около краката на хората – нито щеше да е първата, нито последната. Да влезе в дома си през балкона и да сочи с лапа снимката си на стената или етажерката, ако наследниците още не са я махнали – какво от това, просто неканена нахална котка в дома, посягаща да събори нещо, най-много да я подгонят с точилката или да я замерят с чехъл.

Сега, години по-късно, споменът за разговора им с мъжа ѝ се върна, докато гледаше пак същата котка на дървото отсреща. Козината ѝ беше пооредяла, ушите ѝ бяха поувиснали, но все така лежеше и наблюдаваше от отсрещното дърво.

Жената се загледа в опашката ѝ и в този момент като през мъгла я сполетя мисълта, че всъщност опашката се движи едновременно с ритъма на махалото на стенния часовник, който стоеше на стената зад гърба ѝ. Какво пък толкова, вижда го и подражава, помисли си тя и отново се отпусна на стола. Загледа се в опашката, маховете сякаш я унасяха, бяха хипнотични. Тя неусетно затвори очи, унесе се, сънуваше, че е малка рижа котка с бяло на челото, която се разхожда в квартала, стига до дървото с другата котка и се качва при нея. Голямата черна

котка не реагира и двете си лежат заедно. Какво да направя сега, за да покажа, че не съм обикновена котка, насън помисли жената, приела формата на рижата котка. Прав беше мъжът ѝ, не е лесно. Отсреща възрастната му съпруга на стола не помръдваше, потънала в сън.

Откриха я съседите след два дни, починала в апартамента си, на стола срещу прозореца.

Отсреща голямата черна котка все така мързеливо мижеше върху дървото, вирайки се в прозорците на кооперацията. До нея лежеше малка рижка котка с бяло на челото.

СЪДЪРЖАНИЕ

Обичам те, Лора	5
Влакчето на ужасите	9
Духове	12
Сделка без покритие	16
Зад декорите	25
Камъни в бъбреците	31
Ръкавица с пет пръста	35
Свободно време	37
Забрава	41
Жива легенда	44
Спасителна мисъл	47
Шум в ушите	52
Потапяне	57
Безименен	64
Човекът и машината	67
Момичето от автобуса	73
Нищо ти няма	79
Момчето, което искаше да знае всичко	82
Фалшификат	86
Плачещият кръст	89
Пътят към ада е постан с добри (на)дарения	95
Кончето	101
Прах по дънките	104
Камъче в обувката	115
Сърце на баир	119
Гробарят	124
Игра без финал	127

Георги Б. Геров
ИГРА БЕЗ ФИНАЛ
Разкази

Българска
Първо издание

Редактор *Ина Иванова*
Художник *Христо Гочев*
Коректор *Красимира Ангелова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 8.25

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9
тел. 032/60 90 90; факс: 032/60 90 60

www.janet45.com

ISBN 978-619-186-767-7